

16. szám.
Aug. 20-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Evharmadra, azaz máj. – aug. hóra **2 pft.**, vagy **2 ft. 10 kr.** új pénz; egész évre **6 pft.**, vagy **6 ft. 30 kr.** új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvüzárnál.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

R A B B I D A E N E M A R K.

Ki nem hallotta volna még
Hirét a nagy Daenemarknak?
A híres Hersch Daenemarknak?
A ki felel bezárt könyvből,
Megmondja, hány sor van benne?
Hány egész sor, hány negyedrészt?
A ki belát a vesébbe,
S megmondja, most ki mit gondol?
A ki jósol hat hónapra; —
(Tovább nem, mert már az luxus)
Kivéve: ifjú szüzeknek:
Mikor fognak férjhez menni? —
— Ez a nagy Hersch Daenemark...

Nem hallották volna hirét
A nagy rabbi Daenemarknak?
A híres Hersch Daenemarknak,
A ki beszélt hercegekkel,
Császárokkal, királyokkal!
Érsekekkel, püspökökkel,
Sőt a legfőbb szent atyával,
Magában a Vatikánban!
S mindeniktől hozott irást,
Melyben az vagyon megírva:
Hogy Hersch Daenemark nagy ember!
Csodaember! Wundermann!
— Ez a nagy Hersch Daenemark...

Ki nem hallott volna róla,
A nagy rabbi Daenemarkról?

A híres Hersch Daenemarkról?
Kitől Napoleon császár
Legelőször tudta meg:
Hogy princzet kap nem sokára, —
Hogy Szebasztopol felét
Kapja csak meg — és kibékül,
És hogy harmincz louisdort
Tart markában ajándéknak! —
A ki a porosz királynak
Egy egész Schützenbataillon
Neveit elmondta mind!
(Igaz, hogy százötven Mayer
Detto Schultz és Müller volt közt.)
Kivel még a nagy Humboldt is
(Miksics Koszm. szát ki szerzé)
Két óráig disserált; —
— Ez a nagy Hersch Daenemark...

Az a híres rabbi Daenemark,
Ki a porosz miniszternek
Mert sokallta volt az entréet
(Tíz tallér volt egy személyre)
Megjövendölé előre:
Hogy mikor nem lesz miniszter?
Ki a komáromi várban,
A generalstab előtt; —
(Ott voltak a Vorstandok is
Tisztelt asszonyságaikkal),
Még a háború előtt,
Előbb mint Sebastopol jött;

Valamint az 1858-ki, ugy f. évi teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Még vontesövü ágyú sem volt,
Sem pediglen krinolin, —
Megmondá, — bátran — merészen :
Hogy ott amaz úri delnőn,
A ki úgy kaczag beszédén,
Kilencz alsószoknya van!
(Megszámlálták : annyi volt),
— Ez a nagy Hersch Daenemark . . .

Tehát ez a híres férfi,
A nagy rabbi Daenemark,
Megalázta volt magát
Felkeresni Kakas Mártont;
Azt a híres Kakas Mártont,
A ki ép oly virtuóz
A mindent elfeledésben,
Mint ő az emlékezésben.
Jó barátságot köténk;
Ő bemutatá nekem
— Nem magát — de engemet :
Leirt, hogy milyen vagyok?
Kívül belül csupa virtus;
Sok bennem a magnetizmus;
De a pénz nálam nem áll meg.
„Az onnan van óh nagy rabbi,
Mert hogy a pénz nincsen vasból;
Más különben mágnesezzel
Idehúznám s itt maradna.“
— Ezt helyeslé rabbi Daenemark . . .

Aztán mondá a nagy Daenemark :
Vegyek elő holmi könyvet. —
Mithogy *vad-könyv* kelle néki,
Mit effective nem ismer;
Odadtam egyik regényem,
S ő megmondá stante pede,
Hány sor van benn minden lapban?
Hány egész sor, hány üres?
(Féltem : még azt is kimondja :
Hogy hány üres gondolat?)
Kitalált szobámban mindent,
A mi irásféle volt;
(Még egy emléklapot is
Mit a Nationalbank ad ki)
— Ezt tevé a nagy Hersch Daenemark! . . .

Aztán megtaníta rögtön
Sok nagy és jeles titokra,
A miket rejt a jövő, —
A nagy rabbi Daenemark.
Arra kérve, hogy ne adjam
Titkait hamar tovább. —
„Légy nyugodt, nagy rabbi! én, —
Mint a féle ujságíró, —
Nem is tudnék, ha akarnék,
Bármit úgy elmondani,
Hogy jól meg ne toldjam; arra
Még magad sem ismersz többé.

Aztán én bohó vagyok
A mit mondok, azt nekem
A policzáj sem hiszi.
Ez a legnagyobb szerencsém.
Légy nyugodt nagy Daenemark.

Azt mondja nagy Daenemark
Arra, hogy „*mi lesz belőlünk*“
— „*Hogy a kinek pénze nincsen,
Az szegény, az nem nagy úr!*“
(Rejtsd magadba ezt a titkot
Olvasóm! s tovább ne add):
„*Meddig tart az örök béke?*
„*Addig tart, épen csak addig,
Mig a háború ki nem tör.*“
(Ezt a dátumot felírjuk.)
„*Mit csinál Napoleon most?*“
„*Délután öt óra lévén,
Épen most levest eszik.*“
(Ezt nagyon jó volt megtudni)
„*Mire gondol az orosz czár?*“
„*Arra gondol az orosz czár,
Bárcsak ebből a melegből
Ellehetne tenni tétre,*“
(Egyetértünk véle mink is)
„*Lesz-e ára a buzának?*“
„*Mikor olcsó lesz az ember,
Akkor drága lesz a buza.*“
(Tessék már most válogatni!)
„*Melyik nemzet a világon
A legmértékletesebb?*“
Felelet rá : „*a magyar,*
Mert az élél reménységgel,
Az pedig csak vékony czuspájz.“
(Tudja mennykő! még is hizunk.)
„*Mikor fogja még a világ
A magyart is emlegetni?*“
„*Majd a mikor az a czink-ló,
Mit a honatyák emeltek
A lovarda homlokán,
Elkezd vezérczikket írni.*“
(Arra pedig várhatunk.)
„*Mi változás lesz a honban
Közel három hó alatt?*“
„*Lesz igen nagy változás,
Közel három hónap múlva,
Mit megérez minden ember,
Legyen kicsiny, vagy legyen nagy.
Az, hogy három hónap múlva
Füteni kell mindenütt.*“

Ilyen szörnyü jóslatokra
Oktatott meg engemet,
Egy szép délutáni órán,
A nagy hirü rabbi Hirsch
A wundermann Daenemark,
Az egyetlen nagy Hirsch Daenemark.

K—s M—n.

EMLÉKEK A COLLÉGIUMI ÉLETBŐL.

I. A deák-penitencia.

Nevezetes deák quartély vala az ecclésia. Azért nevezték eképen, mert hét tógátus lakott benn egy csomóban. A jó fiúk nem csak a seminariumot szokták látogatni: elláttak úgy olykor Nágli uramhoz is; mert ott igen érdekes előadások szoktak tartatni a halberből és makaóból.

Történt egykor, hogy négyen a laktársak közül, a comparitio előtt egy egész nappal érkeztek meg: ez nap pedig egyike vala a kiváltságos napoknak, a mikor tudnillik szemtől szembe lehetett nézni juratusnak, procuratornak, még a mi több: velök együtt *lapot is lehetett szedni*, mi volt tehát természetesebb, mint hogy exlegatus uraimék Náglinál compareáltak, a hol jó szokása szerint Svarcz osztatta a makaót.

Mind a négyen szerencsét próbáltak, minek az lett keserű eredménye, hogy ugyis szükecskén hozott *dácziák* Svarcz uram zsebébe vándoroltak.

Búsan mentek reggel felé haza a vert hadak, körülülték szótlánul az üres asztalt, s mélyen elgondolkodva töprenkedtek a szerencse mostóságán.

Sok idei hallgatás után, elővesz az egyik bús magyar zsebéből egy elviselt-játék kártyát; kiválaszt belőle egy hetest és egy hármast, és nagy indignációval fenyegeti a két lapot, mint szerencsétlenségének egyedüli okozóját.

— Mit csináljak én most neked? — kérdi a kártyát ökleivel fenyegetve.

— Edd meg, — monda egyik czimbora, — úgy sincs mára mit enned.

Tetszett az indítvány a czétusnak. Elhatározták bűnösségök érzetében *penitenciát tartani*, mely is közös megállapodás szerint egy *csisztának* megevésében állandott.

Suta, ki a kártyát elővette, kezdette legelsőben az izetlen penitenciát rágni: a hetest és hármast — mely mütét általános kaczajra derítette a penitencziatartókat.

Próbálták azután a többiek is, rágták, forgatták gégejük körül, öntözték vízzel, de sehogy sem akart lemenni a keserű falat; végre is azt találták ki, hogy *pulverizálni kell* a csisztákat — elégetés által.

Mely is megtörténvén, Suta irányábani kárpótlásul, ki a csisztát in natura ette meg — még

egy *slábert* is megégettek, és így vízzel felkeverve mind hármójok előtt ott állt a *keserű pohár*.

— Istenem! — szól az egyik — szegény öregjeink mily keservesen rakosgatták össze ezt a pénzt, mit mi egy óra alatt *el-emelénk*: én sohasem kártyázom többet.

— Én sem! én sem! — fogadkoznak mindnyájan.

— Hohó fratres! — mond Suta, — most hijába lamentáltok, sopánkodástokkal nem bujtok ám ki e fekete leves kiürítése alól.

Ekkor az egyik nagy ünnepélyességgel felállván, mond:

— Fiúk! tudjátok-e őseink vérökkel pecsételték meg fogadástételöket, mi se tegyünk másként — hü unokák: de minthogy nekünk *ujaink hegyei* a legbünösebb portiónk — azt vagdadjuk meg. Így illik igaz penitencziatartó emberrekhez.

Még el sem declamáta Jankó indítványát, mikor már mindegyiknek a tiz körme meg volt metélve, s vérüket a kártyakorom közé eresztve, azt herosi bátorsággal megitták.

— Fiúk! — szól ismét az egyik, — tudjátok-e a ninivebeliek miként gyászoltak? — Elértették mindnyájan a többit: s a legtragikaibb helyzetből is comicumot csinálni tudó pajkos fiatalok, egyszerre készen voltak penitencziális tervökkel. Egy véka hamut hoztak a konyháról, s fejöket és arcukat, a milyen vastagon csak megállt, behamuzták, s ilyen ninivei kinézéssel elkezdték énekelni a 86-ik dicséretet:

Szivemen fekszik terhes adósságom,
A mi okozta szomorú rabságom...

s irtóztatón égreforgatott szemekkel énekelték ezt a strófát:

Valjon ha vetem szemeim az égre,
Jöhet-e angyal onnét segítségre?

Én, ki e régtörtént dolgokat emlékezetbe hozom, épen ekkor mentem haza, s midőn nem kis meglepetéssel bámultam behamuzott laktársaimat, siettek a felvilágosítással, hogy most ők penitenciát tartanak.

— Barátim! — mondám — a ninivebeliek ilyen *közgyász* alkalmával *zsákba öltöztek*.

— Hozz be négy zsákot — kiáltának egyhangulag — és kötözz bele bennünket s estélig,

bár mint könyörgünk, vagy fenyegetődünk is, ki ne oldozd zsákaink madzagát.

Bekötöttem őket rendibe; s ők a falnak támogatva maradtak. Alig telt azonban egy jó negyed óra — már kiáltoztak, hogy ereszszen ki

őket zsák-börtönükből, mert különben így még úgy járok. De én hiven az utasításhoz csak naplementekor oldoztam fel a zsákmadzagokat, s csak azzal csillapítam le morgodalmas haragjokat, hogy jó — hazúlról hozott fehérkenyérrel és piros sonkával rukkoltam az éhes hadak eleibe.

No aztán volt is sikere a penitenciának, mert többé nem kártyáztak, mindaddig, míg pénzre szert nem tehettek.

II. Csendet kérek!

Férfiat éneklek! így kezdhethném elbeszélésemet. De én nem éneklek, hanem a legszárazabb valósággal, igaz alakjában akarom az Üstökös olvasó közönségének, kit az úr Isten in solidum sokáig éltessen, az én barátomat Gy. Mikét bemutatni.

Mivel pedig mai világban passus nélkül nem tanácsos utazni, im kezébe adom útlevelét, melyből nagyfontosságú személyét mindenki színről színre megismerheti.

Mike 20—32 éves, arcza jólhízott, gömbölyű; szemei arczához képest aprók, villogók; orra, haja, szája mind szabályszerűek; volt már a ki szépnek is találta. Termete martiális, tartását Vesselényi portréjáról tanulta és a kölyök a lehető leghübben el is sajátította, szóval: ő nagy ember. Professiójára nézve — deák.

Névezetes férfiú volt az én Mike barátom. Legnévezetesebb arról volt, hogy quártélyt az egész városban senkisémm akart neki adni, de ha aztán valahová befészkelhette magát, onnét fegy-

veres erővel sem egykönnyen lehetett elodázni. Egyszer egy hentesnél szállásolt. A jámbor váltig túl akart rajta adni. Haj, de az nem olyan könnyű mesterség volt. Reggel sohasem lehetett addig Mikébe lelket verni, üthették akár a taglóval, míg a hentes otthon volt, tudillik pedig azt, hogy a henteseknek jó korán ki kell a piacra rukkolni, este pedig már holtra aludta magát, mire házigazdája megérkezett. Ha kicsukták mikor elmaradt, a szénapadláson hált, ha ki nem csukták, mint egy hazajáró lélek oly csendesen be tudott szökni a szobába.

Boldogult Á—né asszonyom meg egész három esztendeig próbált rajta kiadni: de nem lehetett. Ha kidobatta ládáját, mely üres is, rossz is volt, ott hevert egy darabig az utcán, nem kellett senkinek; a közben meg csak talált rést Mike, mikor a megsértett ládát egész triumfussal elébbeni helyére visszavihette. Ha peméttel, piszkafával, seprüvel, s több ily házi instrumentumokkal akart fellépni Á—né asszonyom, Mike nem félt tőle, mert erős volt. Ha panaszra ment, elbujt bíró, professor, minden előle. Ha szálláspénzt kért, mindig *post festára* biztatta. Örökös harcban álltak egymással.

Egyszer Á—né asszonyomnak valami vendége volt a szomszédból, elbeszélgettek — rá sem figyelve Mikére, mintha ott sem lett volna. Pedig Mike *ujságot* olvasott. És tudni kell mit tesz az, hogy Mike *ujságot* olvasott? Kiterített valami négy Pesti hirlapot egész terjedelmében az asztalra és egyikből úgy olvasott: hangos szavakkal adván tetszésének, vagy nem tetszésének jeleit. Á—né asszonyom mindjobban belejön szomszédasszonygyal a beszédbe, Mike sem veszi tréfára a dolgot, eldörög magát, mondván:

— *Csendet kérek!*

Mike tovább olvasott, a két nő ugyan a nagy hangra egy kissé elcsendesedett, de azután még jobban folyt a tini-tana. Miklós ismét rájok mordult:

— *Csendet kérek!*

Á—né asszonyom szétnézett a szobában: valyon mi lehet az a „izé“ a mit Mike barátunk kér; volt pedig a kályhavállán egy tányér liszt-malé, a mit a Dunán túl úgy híznak, hogy *prósza*, gondolá: ez lesz az, s odavivé Mikéhez:

— Ez az a *csend* ifjúr? tetszik talán?

Mike dühbe jött az együgyü kérdésre s mérgeben azt mondá:

— Ez hát, — s azzal bevert vagy hat darabot a *csendből*.

És mikor a két szomszéd nő elvált egymástól jókedvűen, most az egyszer abban maradtak, hogy csak frányák ezek a diákok, milyen új nevet tudnak adni mindennek, még a prószának is.

Másnap már a város legnagyobb része tudta, hogy a ki csendet kér — prószát kér.

Rövid idő múlva egyik felejthetetlen kedves tanárunk, szokott lelkesedésével praelegált. A latinusok, valami szerintök érdekesebb dolgot sajdítottak meg, mint az exegesis: s elkezdtek zajongni. A kedves tanár, más ilyen alkalmakkor, irónja hegyével szokott kopogni szószéke oldalán, s a figyelem helyre állt. Most azonban kopog egyszer, kopog másodszor, nőttön nő a zsidaj. Feláll a tanár, s szigorú arcz kifejezéssel felkiált:

— Uraim! *csendet kérek!*

A legrendezettebb chorus nem kezdi el a vezényütenyre hármóniáját oly egyszerre, mint a milyen ördögi kacaj ordított fel erre. Minden szem egyszerre Mikére lön függesztve, a kacaj elhallott a harmadik utcára.

A jólelkű tanár ötet érdeklőnek vélvén a röhgést, bibliáját hóna alá csapva, végetlen fájdalommal hagyta ott szószékét. Ilyesmi nálánál sokkal szegényebb emberrel sem igen szokott megtörténni az ő helyzetében.

Azonban elmulván közöttünk a nevetés mániája, a két első deák sietett a felvilágosítással kedves tanárunkhoz, ki elébb ugyan szóba sem akart állni az impertinensekkel, de miután a csend históriájával megismerkedett, maga kezdte rá a nevetést.

III. A helypénz.

Mike egy télen a collegiumban lakott. Egy Trézsi néni nevű asszony almát szokott árulni a nagy porta alatt. Tél volt az idő. Mike minden reggel almát evett. Nem kereste senki, mint jut hozzá? A mint az idő tavaszodik, hosszabbodnak a napok. Trézsi néni nagy alázattal jelenti a seniornál, hogy egy kis panasza van.

Valyon mi lesz az? — kérdi a senior.

— Hát könyörgöm alázatosan, eddig a *kapus úr* csak egyszer szedett tőlem *helypénzt*, most meg már kétszer jö egy nap, délelőtt is, délután is.

— Micsoda kapus? micsoda helypénz? — kérdi elálmélkodva a senior.

Vizsgálják a dolgot, hát kisül, hogy a helypénzt Mike szedte egész télen által három darab almában.

R é b u s z.

Különbség.

X. város köztiszteletben részesült kapitánya Boros úr elé hoztak egy mesterlegényt, ki az előbbi napon részeg fővel garázdálkodott:

— Nem tudom kérem alássan kapitány uram, hogy mit cselekedtem, mert *boros* voltam, — mentegéte ez magát.

— Gazember vagy — monda a kapitány, — én mindig Boros vagyok, mégsem garázdálkodom; de te részeg voltál, . . . malacz!

Sajátságos birói helyzetek.

I. *Hogyan lehet az, hogy egy bírót azért akar mind a két fél megvesztegetni, hogy ő vesszítse el a pert, ne az ellenfele?*

Pedig ez egészen érthető állapot.

Torhányi úr gyapjúkereskedő, Borcz uram pedig birkás, Borcz uram Torhányival szerződik ezer mázsa 1859-ki gyapjúra 1858-iki novemberben 110 forinttal mázsánként, fizetendő negyedévi részletekben.

Junius végével felmegy a gyapjú ára 125 forintra; Borcz uram tehát veszít tizenötezer forintot.

Alig várja, hogy valami oka legyen Torhányiba beleköthetni. Az ok előkerül szerencsésen; egy részletfizetés három nappal később érkezik a határidőnél. Borcz uram rögtön pert indít Torhányi ellen, nem teljesített föltételek alapján, a szerződés érvénytelenítésére: vegye vissza az eddig fizetett pénzt s ne kapjon gyapjút.

Torhányi úr visszaallegál; hogy a késelem nem az ő hibája; perlekednek, czivakodnak, nem akarják kiereszteni kezükből a gyapjút, lótnak, futnak, szaladgálnak, sürgetik a bírakat, a prókátorokat; mindegyik azt állítja, hogy neki van igaza, be is bizonyítja ezer argumentummal.

Akkor egyszerre beüt a béke.

A gyapjú ára lemegy 100 forintra.

Ekkor megijed mindakettő, egyiknek sem kell többé az igazság, s most már mindketten azért járnak a bíró nyakára, hogy az Isten szerelméért valahogy *kedvező ítéletet ne találjon hozni!* hanem adjon igazságot az ellenfelének.

Mit csináljon ilyenkor a bíró?

II. *Mikor a megbántott fél nem akar semmit tudni a sérelemről.*

Mendemonday úr valami pletykába keverte Fortyandyt. Ezért Fortyandy rajta megy; kérdőre fogja, egyik szó a másikat adja, utoljára Fortyandy dühbe jön s Mendemondayt felfricskázza.

Erre Fortyandy, tartva az erőhatalmaskodás gonosz következtetéséről, siet a bíróhoz, s töredelmes szívvél feljeleníti büntetését, hogy majd így rövidebb lesz a büntetése.

A bíró rögtön hivatja Mendemondayt s kéri, hogy adja elő, hogyan történt az a fricska esete?

— Mitéle fricska? — kérdi Mendemonday, szörnyen elbámulva, — nem tudok én semmi fricskáról.

S eltagadja szemtől szemben Fortyandy előtt, hogy tőle fricskát kapott; ennek peüig nincsen tanúja, a kivel bebizonyithassa a dolgot.

Már most mit csináljon vele a bíró?

A 15-ik számbeli rébusz megfejtése.

„Ökör.“

ÜSZÖGÖS KALÁSZOK:

Egy kazalból kiszedegette a túrpásztói tűzok.

(Krino-Lin-(a) kebelpityergései.)

IV.

Mi vagy te énnekem . . .

Mi vagy te énnekem
Kedves ideáлом:
Vészterhes felhő, vagy
Harmat a virágon?

Midőn beteg voltam
Ápoltál oly hiven,
Hogy szerető nőden
Megesett a szívem.

S midőn fellábadtam
Rám borultál szépen,
És úgy átkaroltál:
Azt gondoltam: végem!

Mi volnál te nekem?
Mint titkos kedvesem,
Hisz ha férjem volnál
— Nem gondolnál velem!...

V.

Egy hitelezőnek.

Ne bánts ne bánts a virágot,
Engedd nyilni kis bimbaját:
Hideg eső, durva szelek
Őszszel úgy is elhervasztják.

Ne bánts, ne bánts hü szívemet,
Szerelmem tenyészik benne:
Minden jámbor halandó ott
Nem turkálhat kényre kedvre.

Ne bánts, ne bánts hitelező
Én szerelmes kedvesemet —
— Kinek vagydon husz hold földje —
A mért mindjárt nem fizethet.

Hisz földjére szüksége van
Én szerelmes szeretőmnek:
Tiszta búzát vettet bele
Fain, jó — keményítőnek!

Oh ne vedd el hát a földet,
Itt esdeklem szépen kérve:
Tudod: a holtak is föld kell! —
— Az élőknek hogy ne kéne!!

VI.

Irány-népdal.

Az én rózsám Czifra Peti
Szeretőjét ölelgeti;
Ölelgeti, csókolgatja . . .
Mért ne, ha van benne módja?!

Ha elfogja az akarat,
Hogy csókolja ajakamat:
Szám oly édes lesz utána,
Mintha mézet kenne rája . . .

Ez az élet a jó élet;
De támaszt is irigységet:
„Nincs szüksége a leánynak
Legényre!” — rám így kiáltnak.

Szükségem van az életben
Olyanra, ki védelmezzem;
Az én rózsám olyan legény —
Mert furkósbottal jár szegény!

Ó csodáknak csodája!

Elkésett a vén kisasszony a templomból; a legátus már javában volt a szent beszédnek, mely épen az apostolok csodatételei körül forgott.

Ekkor jelenik meg Eulalia mult századi lángszinköntésében kék strucztoallas baretjével büszkén lépegetve előre.

— Ó csodáknak csodája! — kiáltja a legátus szent felhevülésében, épen valami különös csodatételről beszélvén.

Eulalia kisasszony megrémül, hogy a lecke reá szól s retirálni kezd az ajtó felé; ezzel a közönség figyelmét még inkább magára vonja; senkisé tudja magát megtartóztatni a nevetéstől.

Eulalia kisasszony kirohant s az óta ritkán látni a templomban.

A rögtönzött szószék.

Egy igen szegény diákot meghívtak egy sokkal szegényebb egyházhoz próbára.

A templom egy rozsz faház vala; a szószék pedig egy kád, melynek hátul néhány dongája ki volt szedve, hogy bele lehessen menni ugrás nélkül.

— Ily helyről is lehet Istent dicsérni — hívék és vallák az egyház jámbor hívei.

A kandidátus fölállott s elkezdett tüzzel szóno-
kolni.

Nagy hevében azonban elfeledkezett azon alkotmány gyarlóságairól, mely a megboldogult tiszteletes hidegvérü szónoklatait oly rendületlenül állta.

A kádat tartó téglák kimozdultak s a szegény diák hívei közé borult.

A kevés gyöngédséggel bíró síheder nép nevetni kezdett.

— Dejszen hiába nevetnek kendtek — mondja ez bosszusan, — mert a szégyen nem enyém, hanem kegyelmeteké. A hol a szószék is ilyen, milyen lehet ott a kérekszeg? (Tudnillik az, a melyik a fejből kiszokott esni.)
Nem is kapott a jámbor nyáj pástort jó darabig.

Okos bolond.

Néhány év előtt a Szilágyban egy ártatlan természetű bolondnak öcsese oly véletlenül halt meg, hogy egészen új pár csizmát hagyott örököseire.

A bolondnak tudtára adák, hogy öcsese meghalt s ez el is ment a halottas házhoz, hol a halott már terítón feküdt.

A bolond körülnézett, s szemei először is az új pár csizmán akadtak meg. Egyet gondolt; földre telepedett s a csizmát késedelem nélkül meztelen lábaira rántá. Aztán fölállt s kedvtelve nézegeté a ritkán élvezett öltözék-darabokat.

— Hát öcsédet nem sajnálad? — kérdi a halottat látogatók egyike.

— Sajnálom a gyermek Mátét, (a halott túl volt az 50 éven, de a bolond még folyvást gyermeknek tartotta) de *nyugodalmas* a csizmája — mond együgyüen.

A debreczeni tudakozó-intézet.

Debreczen városában, midőn a tudakozó-intézet megnyílt ezelőtt mintegy 18—19 évvel, a civis hadnak ezen intézetről mesés képzelődései valának akkoriban; de hogy is ne, midőn Magyarország czimere alatt kiáltó szinekkal, ékeskedő betűkkel vala ajtaja fölé írva: „Tudakozó-intézet” — mert hisz ezt méltán arra magyarázhaták civis atyámfiak, hogy egész Magyarország határára kiterjed a tudománya ennek az intézetnek, vagy aztán még bizonyosan valami mindentudó kis könyvecskéje lehet a gazdájának — s több eféle. Elég az hozzá, hogy ily ártatlan eszméktől elragadtatva épen egy prudens és circumspectus civis patriótám készülvén a tanyára takartatni; propter majorem rei securitatem, hogy bizonyosat tudhasson a leendő időjárás felől, odaad a szolgálója markába egy ezüst huszast, azon megbizással, hogy vigye el a tudakozó-intézetbe s tisztelete mellett kérjje meg a tulajdonos B. urat, vajjon jó idő lesz-e a jövő héten a takarásra, s ha jó idő lesz, hagyja ott a huszast. — Jó idő lett. L. F.

Borkoresolyák.

Egy prágai jogász a szigorlaton kérdeztetvén, sokat foglalkozik-e a Carolinával? (Igy is neveztetik V. Károly császár büntető törvénykönyve.)

Az meg fülig irulva pirulva felelé, hogy azt egészen másképp híják, kivél ő foglalkozik.

Mátyás király a fekete seregre különös gondot fordított és maga a közlegényeknek sorsa felől többször tudakozódott, rendszeren ezt szokta kérdezni :

— Mi a neved, tudsz-e magyarul s kijár-e a fizetésed?

Megtörtént egy alkalommal, hogy egy szálas morva ficzkóhoz intézte ama három kérdést, melynek feleleteire ezt még ujonczkorában megtanították. Azonban Mátyás nem azon sorban kérdezé mint mások, hanem :

„Tudsz-e magyarul?“ felelet rá : „mindenkor igazán és pontosan;“ „megkapod-e fizetésedet?“ „tudom magyarul;“ „bolond vagy“ mond a király, „X. Antal.“

Nem is hazudtak.

— Hát amantissimi, hol járnak ilyen későn este?

— Ezt a *részeg dísznót* vezetjük haza, erővel professor úr házába akar törni.

Nem is hazudtak a lurkók; mert a professor malaczat lerészegíték pálinkás kenyérrel s felöltöztetve kabátba és kalapot téve a fejére, szeme láttára vezették ki az udvarából.

Szerkesztői sub rosa.

— Balmaz-Ujvárosra. Jól jártál, hogy a nevedet ki nem tettem az anecdotá alá, a hogy te odaszoktad pingálni, mert ezóta ütnek a hátadat érte. A többit kaptam és adom. — Pándra. Sz. D. küldeménye használható, a föltétel teljesíthető. Üsernek. A mi halad, nem marad.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Az új találmány.

Mikor az ember a photogén-lámpákat nagyon feltalálta srófolni, hogy jobban égjenek, aztán reggelfelé kezdi észrevenni, hogy az egész compánia mind szerecsenné vált.

Csináljunk jó napot.

— Te Hanzi, az az úr egy szívart dobott el, én felvettem; gyere csináljunk magunknak egy jó napot; mikor én szívom, akkor te hisz engem nagyságos úrnak, mikor meg te szívod, akkor én hilak téged annak.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten.

(Egyetem-utca 4. sz.)